

medlemmerne om lige at holde sig i ro. Værsgo til ministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det har forlydt, og det står jo også i betænkningensbidraget fra S og R – og SF har jo også ytret sig i den retning her nu – at det måske havde været smartest at flytte soldater fra Irak over til det landmilitære i Libanon. Jeg forstår også SF på den måde, at det sømilitære ikke er en sekundavare, det er en primærvare. Det kunne så være et plus eller komme oveni. Og jeg er enig i, at det er en primærvare at sende det sømilitære og ikke en erstatningsvare.

Kl. 10.30

Men skulle man, som nogle gør, forestille sig, at man flyttede soldater fra Irak til Libanon, vil jeg for det første godt sige følgende: Det er faktisk ikke er nogen god idé, fordi man derved altså pludselig skal sende soldater, der er udsendt til Irak og trænet til en Iraksituation, til en Libanonsituation, som de ikke er trænet til og ikke er forberedt på. Det vil sige, at det vil kunne skabe ulykker for militæret, som kunne have været undgået, hvis man havde haft den fornødne træningstid, og den er der ikke.

For det andet kommer dertil også, at man jo så ville efterlade et hul i den alliance, man pludselig går fra, som skal fyldes ud med meget kort varsel. Og andre kan ikke rykke ind med samme korte varsel, som vi rykker ud. Det vil sige, at det vil være illoyalt over for dem, man har påtaget sig en opgave sammen med.

For det tredje skal man jo heller ikke glemme, at det vil være illoyalt over for FN, for FN har jo faktisk bedt os om at være der. Så det er ikke rigtigt, som hr. Steen Gade sagde, at vi ikke er der med et sikkert FN-mandat. Vi er der med et meget sikkert FN-mandat. År efter år har FN bedt om, at man rykker ind og hjælper det irakiske demokrati, og Irak er jo også taknemmelig for, at vi hjælper og har netop meddelt, at de opretter en ambassade i Danmark, fordi vi har et så godt samarbejde i forbindelse med at styrke demokratiet og stoppe terrorisme.

Så selv om man måtte have sympati for tanken – hvis nogen måtte have det – så er den praktisk set ikke anbefalelsesværdig, den vil være farlig. Og for det andet ville det også være unfair over for FN og over for Irak at løbe af pladsen. Jeg ønsker at præcisere dette, fordi det jo har været en del af den offentlige debat.

Så vil jeg vende tilbage til Libanonsagen og sige, at det her drejer sig om at støtte og styrke

det libanesiske demokrati, det libanesiske samfund, som blev taget som gidsel i denne sommer af kræfter, som demokratiet overhovedet ikke havde styr på. Vi er der altså på deres opfordring, og det er vigtigt, at Libanon ikke kommer ud for dette en anden gang. Det er derfor, vi har truffet den beslutning, vi har, og det internationale samfund kommer så talstærkt til Libanon, som tilfældet er.

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så er der en kort bemærkning til ministeren fra hr. Rune Lund her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg fik ikke svar på mine to spørgsmål, som jeg stillede under min ordførertale.

Lad mig holde mig til det første. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren om følgende: Hvis Israel benytter freden på den nordlige grænse, som Israel har opnået med FN's resolution 1701, til at lade være med at indgå reelle fredsforhandlinger om at trække sig tilbage fra de ulovligt besatte områder – vi snakker om Shebaa Farms, vi snakker om Golanhøjderne, vi snakker om de palæstinensiske områder – hvilke konsekvenser mener udenrigsministeren så at det bør få? Det er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes for så vidt, jeg havde svaret på det ved at sige, at hr. Rune Lunds idé om at få en ny resolution ikke var nogen god idé. Det var jo et af punkterne for hr. Rune Lund, at der skulle komme en ny resolution.

For det første vil jeg minde om, at Qatar jo har stemt for denne resolution, og at Den Arabiske Liga har støttet denne resolution, så det ville være en temmelig dårlig idé at begynde at lave en ny resolution, når vi har en, som alle har støttet.

For det andet er det jo helt sikkert, at Israel ønsker fred – med sikkerhed for sin eksistens. Israel ønsker ikke en Chamberlainfred, som betyder, at man kan komme tilbage fra nogle fredsforhandlinger og sige: Nu har vi løst det, der er fred i vor tid, man har oprettet forskellige stater og grænser. Hvorefter Israel bliver angrebet af Hamas og Hizbollah, som jo ønsker dem i havet. Så Israel ønsker selvfølgelig fred, men ønsker en fred, som er garanteret, og som er sikret.